Ч. 85 Пятниця 16 (28) цьвітня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциі:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справа хіньска в угорскім парляменті. — Др. Енґель о ситуациі. — Анґльо-росийскі відносини. — Цар а Фінляндия. — Борба на Филипинах.)

На вчерашнім засіданю угорского парляменту відповідав президент міністрів Сель на інтерпеляцию посла Майора в справі хіньскій. Майор запитував именно правительство, чи звістно ему, що Австро-Угорщина хоче винаймити один з хіньских портів? Отже Сель відповів на то, що міністерство справ заграничних не займало ся тою справою і що нема пляну наймати порт. Дальше сказав президент міністрів, що мусить богато з мотивів інтерпелянта признати оправданими. В часі, коли всі держави европейскі старають ся навязати заморскі зносини, повинна і Австро-Угорщина постарати ся о укріплене дотеперішних ринків збуту і о позискане нових. Нажаль показує ся, що на Угорщині і в сильно промислово розвиненій Австриі єсть замало змислу в тім напрямі, а правительство не може більше нічого зробити, як лиш дати почин і підпирати заходи. Коли би торговля хотіла сама дати відповідний почин і навязала заморскі зносини, то в такім случаю угорске правительство, в порозуміню з міністерством справ заграничних, забезпечить їй підпору, поміч і охорону. Однакож до виконаня тої охорони потреба відповідного розвою австро-угорскої фльоти. На жаль, доси той розвій зі взглядів фінансових позіставляв богато до бажаня. Дословно же сказав президент міністрів: Гр. Голуховский займає ся з як найбільшою увагою інтересами австро-угорского промислу і торговлі, як також і цілої монархіі, та готов той інтерес по можности підпирати, але поки-що нема наміру винаймати ніякого порту в Хіні, отже не можна говорити о тім, яко о довершенім факті.

В сій самій справі доносять з Відня: Півурядово потверджують, що міністер справ заграничних ґр. Голуховский вивідував ся підчас своєі гостини в Будапешті о погляди мірodaйних політиків що до евентуального позисканя хіньского порту, як також що здав справу, де потреба, з набраних в тім напрямі вражінь. Із вчерашної заяви президента міністрів Селя, що ґр. Голуховский „поки-що" не наміряє винаймати хіньскої землі, виходить, що плян такий єсть дійстно, лиш хвилево з причини якихсь трудностий, не може бути виконаний.

З Праги доносять: Посол др. Енґель виголосив в неділю на зборах виборців в Голіц бесіду, в котрій згадав також про побут міністра фінансів др. Кайцля в Празі. Др. Енґель заперечив рішучо тому, мов би міністер др. Кайцль показував ческому комітетови екзекутивному проект закона язикового, котрий президент міністрів ґр. Тун хоче видати на основі §. 14. Др. Кайцль перебував в Празі яко член ческого сойму; що з поодинокими послами не говорив о погоді, то річ певна. Дальше сказав др. Енґель: Жиємо в тяжких часах і грозить нам велика небезпечність. Наконець завізвав др. Енґель до згоди. Коли его запитано, що діє ся з проектом що до поділу повітів, відповів др. Енґель, що ся справа мабуть не прийде в сім соймі під мериторичну нараду.

Times оголошує тайне справоздане російского міністра фінансів Віттеґо, предложене комісиі міністерияльній в справі російско-анґлійских відносин торговельних. В справозданю тім каже ся, що Анґлія єсть одинокою торговицею, на котрій Росия може збувати свої плоди рільничі і через то піднести у великім степени краєве рільництво. Відтак єсть Анґлія дуже доброю торговицею для російских позичок. Часами була Росия змушена удавати ся в тім взгляді до Німеччини, а відтак під напором політичних відносин і до Франциі. Що до Франциі, то міністер каже, що Францияне хоче льокувати своїх капіталів в російских паперах, противно замикає свою торговицю перед Росиєю за помочию всіляких мит охоронних, а за то старає ся експортувати свої вироби до Росиі. З тої причини радить міністер звернути особливу увагу на анґлійскі торги.

Переговори межи петербурґским а льондоньским кабінетом — так доносять з Петербурга до Pol. Corr. — в справі розмеженя кругів впливу Росиі і Анґліі в Хіні не дійшли ще так близько до цілі, як того здогадувано ся навіть в поінформованих кругах. Але треба то зазначити, що мимо того не можна сумнівати ся о остаточнім результаті тих переговорів. Як в Петербурзі так і в Льондоні уважають акцию за таку, котра напевно удасть ся, лиш що до скорости порозуміня в деяких справах перераховано ся. Тепер говорять, що за який місяць прийде вже до порозуміня.

До Pol. Corr. доносять з Петербурга, що цар Николай II. не згодив ся на предложене міністра війни ґен. Куропаткіна, щоби декотрі справи стоячі в звязи з войсковою службою в Фінляндиі трактувати яко справи загальнодержавні, то єсть виняти їх з круга ділавя

ВІДШКОДОВАНЄ.

(З французского — Франсоа Коппе).

Парляментарна сесия скінчила ся, і честний пан Ґранкаде, посол з Ди-Гарон всів до поспішного поїзду, аби переїхати ся — очевидно за дармо, за вільною картою — до свого малого виборчого місця і там збагнути публичну опінію.

Розпершись вигідно в ваґоні, розкладає пан Ґранкаде величезну ґазету, міністерияльний орґан, льояльного напряму, котрого стиль такий тяжкий і поважний, як честнота, а навіть букви виглядають понуро і суворо. Справа панамска — як звістно, маловажна, котру лиш вороги републики в своій злобі так розтрубили — уміщена в тій ґазеті з погордою на третій стороні, а всьо, що відносить ся до неі, друковане такими малими і збитими черенками, що майже не можна того прочитати. Але за те цілі сторони тої поважної ґазети набиті незвичайно цікавими статями о заграничній політиці, котрі так зачинають ся: „У Венецуели починає положене заострюватись"…. або: „Здаєть ся, що дні Трікупісового міністерства вже почислені" і т. п.

Аби надати собі більшої поваги в очах свого сусіда з напротив, якогось пана з сивим вусом, що виглядає на пенсионованого полковника і читає спокійно „Війскову ґазету", не відриває пан Ґранкаде очий від урядової часописи, і удає, що дуже зацікавив ся послідними подіями в Каракас, та кабінетною кризою в Греціи. Але в дійстности пан Ґранкаде вельми затревожений тим, що недавно стало ся у Франциі, і его душу переймає великий неспокій.

Вправді его імени ще не назвали. Добре. Він не виставив ніякого письменного посьвідченя, не дав свого підпису. Дуже добре. Але хто за то заручить, що з часом, одного хорошого дня, не найде ся який компромітуючий папір? Бо, коротко сказавши, і він сховав у кишеню маленький дарунок, так само, як его товариші, і не думав при тім нічого злого. Прошу читача самого осудити ту річ. Про панамскі акциі не виробив він собі ніякого погляду; зволікав. Але один богатий банкир, поважаний чоловік, з котрим він деколи в політичнім житю стрічав ся, і добре его знав, а навіть був з ним заприязнений, отворив ему очи і пересьвідчив его, як то добре, ба навіть патриотично, віддати свій голос за випущенєм тих акций. Той пан, сьвітовий чоловік, правдивий джентельмен, робить ему предложенє — очевидно в як найобережнійший спосіб — аби взяв участь в фінансових операциях, котрі як раз з нагоди тої емісиі розпічнуть ся, і забезпечує ему, аби лиш розвіяти его сумніви, якийсь зиск — однакож невеличкий, маленький, всего лиш вужденних двайцять пять тисячів франків, і виплачує ему ту суму готівкою наперед…. Ну, так з рукою на серци! Правда, що й ви були би їх приймили, так само як пан Ґранкаде?

Я знаю, скажете мені:

„А акционарі?"

Розважмож спокійно. Колиб підприємство мало успіх, то они були би й уст не отворили, бо тоді їх гроші принесли би їм зиск. Они ж були грачами, нічим більше! Хочете знати, що я о тім гадаю? Акционарі мене ні раз нічого не обходять. Або пан Ґранкаде міг знати наперед, що тої проклятої панамскої шийки не буде можна перекопати? А впрочім він вже не раз при подібних підприємствах приймав подарунки — самі дрібниці — підприємства випадали гірше або ліпше і ніхто ніколи не жалував ся. Отже й тепер здавалось ему, що его совість чиста і він не потребує собі робити ніяких докорів. А як маємо чисту правду сказати — то він просто не вірив в то загальне обуренє. То всьо було удане. Хиба лиш сліпий міг не пізнати, що поза тим наказаним обуренєм крила ся змова і підступ старих партий, прихильників королівства і булянжистів. Президент міністрів сказав то в очи тим панам. Так; але на щастє був що він, він, Ґранкаде, аби загроженому републику боронити, боронити своїм житєм! Ніхто буб би того по нім не надіяв ся, по нім, з его грубим животом, довгими тоненькими заличками і смішним видом чоловіка, що поривае ся з мотикою на сонце. Ба, але як ему буде вже того

фінляндского сойму. Вість та, як доносять з Гельзінґфорсу, додала там надії, що преці можна буде спинити змаганя стремлячі до повного позбавленя Фінляндиї еї прав і свобід.

Ґен. Отіс доносить з Манілї до Вашінґтону: Підчас маршу до Калюмпіт стрітила бриґада ґенерала Гале сильний опір, але побила неприятеля і здобула всї его окопи. З людий Гале'го 6 погибло а 12 есть зранених. Дивизия Мек Артура, до котрої належить бриґада Геле'го, обступила тепер Калюмпіт.

Новинки.

Львів дня 27-го цьвітня 1899.

— Виділ руского товариства педаґоґічного у Львові мав 8 і 22 цьвітня засїданя під проводом голови товариства дир. Харкевича, посьвячені майже виключно справі дївочого інститута. На тих засїданях ухвалено: 1) отворити з початком шкільного року т. є. 1 вересня 1899 інститут для дївчат; 2) заснувати комітет з пп.: дир. Харкевича, о. Гузара, дра Федака і К. Паньковского, котрий то комітет мае заняти ся справою і після свого добромнїня може доповнити ся більшим числом членів; 3) ухвалено розписати конкурс: а) на настоятельку інститута, б) на господиню. в) що-до условий приниманя дївчат. Референт філії проф. Іл. Огоновский подав до відомости, що дістав відповідь зі Стрия в справі заснованя філії в тім містї і що з Станиславова внесено вже на руки головного виділу подане до ц. к. Намістництва о засноване філії. П. Паньковский поставив внесене, щоби кождій філії дати даром по одному примірникови видань товариства.

— З станиславівскої епархії. Крилошаньскі відзнаки одержали оо.: Марк. Совевицкий з Велеснява, Ізид. Калинович з Худиєвиць і Сев. Матковский з Босир. — Презенти одержали оо.: Володисл. Добряньский катихит женьскої школи в Коломиї на Дубки, дек. городеньского і Вас. Гординьский з Старуні на Кричку, дек. богородчаньского. — Іспит конкурсовий парох. відбуде ся 23 і 24 мая і 21 і 22 падолиста с. р. Просьби треба вносити до 15 мая і 15 падолиста через дек. уряд. Іспит кваліфікацийний на катихитів шкіл виділових відбуде ся 25 мая, а для шкіл середних 23 падолиста с. р. — Іспит на дяків відбуде ся 30 мая. Просьби треба внести найдальше до 25 мая через парох уряди до конситориї. — Конкурс на катихитів народних шкіл розписаний на дві посади в Станиславові (800 зр.) з речинцем до 3 н. ст. мая і на посади в Товмачи і Тисьменици (450 зр.) з речинцем до 26 цьвітня.

— Археольоґічно-бібліоґрафічний музей Ставропиґийского інститута у Львові буде отворений для гостий почавши від дня 1 н. ст. мая що дня, з виїмкою недїль і сьвят, від години 11 до 12, аві втірки і пятниці від 10 до 12. Сей музей збогачує ся що раз новими памятками рускої старини. Тепер мае він 1112 грамот і актів, почавши від 1352 р., 353 старих рукописних та друкованих книг, почавши від XII. віку, 436 старинних руских икон і другої церковної утвари почавши від XIV. віку.

— В обороні сиріт. Міністерство просьвіти видало обіжник до зарядів шкіл народних і виділових і до надопікунчих властий, де взиває шкільні заряди, щоби звертали пильну увагу на случаї злого або неморального виховуваня дїтий опікунами, а навіть родичами і щоби на случай безуспішних упімнень доносили судам, аби покарати виновників. Візвано також надопікунчі власти, щоби печалили ся не лише маєтком, але й здоровлем та моральним вихованем сиріт.

— В руский духовний семинариї у Львові відспівае хор питомцїв в Велику Пятницю слїдуючі страстні псальми: Бортняньского „Благообразний Йосиф“ A-moll, „Скажи ми Господи кончину мою“ D-moll, „Вскую прискорбна еси душе моя“ D-moll, „Пойте Богу нашему“ Es-dur і Гайдна „Отче в руцї Твої предаю дух мой“ Es-dur. — Початок о 4-ій годині по полудни.

— Краєвий союз кредитовий взивае рускі товариства кредитові, що вступили в члени „Краєвого Союза кредитового“, а до сего часу не предложили замкненя рахунків за минувший рік, щоби зволили свої замкненя рахункові по приняттю тих-же загальними зборами предложити „Краєвому Союзови кредитовому“ враз зі своїми статутом. Дальше упрашає Вп. основателїв нових товариств кредитових, щоби доносили „Краєвому Союзови кредитовому“ про зареєстроване товариства і впроваджене его в житє, взглядно повідомили „Краєвий Союз кредитовий“ про перепони, які зайшли в тім дїлї. Рівночасно взиває всї Хв. заряди руских кас позичкових в краю, щоби в як найкоротшім часї зволили „Краєвому Союзови кредитовому“ предложити свої добромнїня в справі орґанізациї кас системи Райфайзена під протекторатом Виділу краєвого. При сїй нагодї запрошує загал Русинів в краю до підмаганя дїяльности „Краєвого Союза кредитового“ численним приступленем в его члени. Оден уділ членьский виносить 25 зр. При плаченю першого уділу складає ся 1 зр. вписового на фонд резервовий „Краєвого Союза кредитового“. „Краєвий Союз кредитовий“ приймає вкладки ощадности і опроцентовує їх на $4^{1}/_{2}$ %. Льокаль стоваришеня: Львів, Ринок ч. 10. II. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові для сторін: кождого дня, крім недїль і руских сьвят, від 11 години перед полуднем, до 1 години пополудни. — Дирекция.

— В „Коломийскім Бояні“ відбули ся дня 22 с. м. загальні збори Головою товариства вибрано о. Зенона Кириловича, а до виділу увійшли: др. Зин. Левицкий яко заступник голови і касиер, о. Т. Курпяк дириґент, п-а Фр. Савчиньска дириґентка, проф. Дольницкий секретар, проф. Витошиньский бібліотекар, а п-а Мар. Кульчицка яко заступниця виділових. — Загальні збори іменували радника п. Тита Заячківского, довголїтного голову товариства, почетним членом.

— Намірене скритоубийство. З Відня доносять під днем 25 с. м.: Мешкаючий при ул. Мариягільф бувший властитель більшої посїлости Рильский довіс комісариатови поліциї, що дня 14 с. м. подано ему на снїданє каву, з котрої добував ся фосфоровий сопух. Підозріне звернуло ся спершу против служниці, але она виказала свою невинність. Натомість вийшли на яву познаки, що спонукали арештоване льокая Рильского, Яськова. Підозріну каву віддано до хемічного розбору.

— Рільнича кольонія жидівска фондациї бар. Гірша має повстати небавом в нашім краю в Слобідці лєснїй під Коломиєю, в маєтности Адама і б. п. Франца Єнджейовичів. Переговори о купно сего маєтку вже ведуть ся.

— Живцем похоронена. В селї Гляниці коло Праги погребано онегди 19-лїтну дочку муляря Новака. По похоронї гробар, копаючи в сусїдстві новий гріб, почув приглушені зойки в гробі похованої Новаківни. Повідомив про се зараз власти і гріб розкопано. Коли отворено домовину, тїло померлої не лежало плечима до споду домовини, але правим боком, лице залила кров, а одїнє було подерте. Ся пригода викликала між населенем велике обурене.

— Смерть в ріцї. З ріки Збруча під Скалою зловлено на днях тїло селянина Данила Давидюка, котрий утонув ще 26-го сїчня с. р. Доходжене мало виказати, що Давидюк сповнив самоубийство.

— Арештоване банкира. У Відни арештовано в суботу банкира Кароля Ґолїята, що спроневірив депозит в сумі поверх 40.000 зр., які зложив у него бл. п. Невлиньский, видавець газети Correspondence de l'Est. Ті гроші походили з виграної на биржи і коли упімнула ся тепер о них вдова по Невлиньскім, банкир признав ся, що їх здефраудував.

— Померла Юстина з Левицких Прокопчицова, вдова по пок. директорі ґімназиї в Тернополи, сими днями, в 83-тім роцї житя, в Станиславові в домі свого сина ц. к. старости.

за богато... Добре, коли так конче мусить бути, то він голову свою положить на барикадах, а перед тим ще крикне як славний Боден: „Ходїть і дивіть ся, як умирае ся за — двайцять пять тисячів франків!“

А однако поважаний посол з Ди-Ґарон був мимо тих всїх красних міркованъ в чималім страху

— Може би я трохи відповив? — сказав до себе.

Натягнув на лисину подорожну шапочку, обвинув ноги коцом, простягнув ся на лавці і вскорі заспав твердим сном. Але в снї его душило. Чи то були докори совісти? Я радше гадаю, що він зле зробив, що їв на обід в зелїзничій реставрациї заяця. Не повинен був того робити, бо заяць нїколи ему не виходив на здороnative.

Мав якийсь дикий сон.

Спершу бачив себе, як приїхав до дому і отворив свою зелїзну касу вертгаймівску; тут замітив, що его обікрали і що на місци, де все лежала его велика мошонка на гроші з зеленої шкіри, не було нїчого лише порожна вовняна панчоха. Відтак побачив себе нараз знов в палатї послів; але сидів сам один як палець на своїй лавці, а саля була пуста і напів темна. Всї лавки були порожні, а двері позамикані. Нїгде нї живого духа. На столї президента лежав величезний і дуже високий капелюх, так великий як який комин від машини. Як раз приглядав ся ему зі страхом Ґранкаде, коли великаньске накрите голови експльодувало і почало викидати з себе тьму малих, чотирокутних, білих папірців, а на кождім з них міг нещастний посол — надїлений нараз надприродним зором — перечитати імя свого противника з послїдних виборів. Відтак скорчив ся нагле капелюх як порожний міхур, стеля опустила ся в долину, стіни розступили ся і Ґранкаде на страх і зачудоване опинив ся перед судом присяжних, посеред двох жандармів, а в президентї трибуналу і двох асесорах в червоних тоґах і шапках пізнав свого портиєра, голяря і свою париску господиню, що всї троє потратили маєтки в наслїдок панамских обманьств. І президент встав та прочитав гробовим голосом дивний вирок, котрим бувшого посла Ґранкадета засуджувано, аби до пістьох місяцїв позолотив цїлу вежу Айфля а відтак аби велїв сам себе всадити на кінчик громозвода тої будівлї.

То було вже надто страшне. Посол зірвав ся нагле з лавки. На дворі вже заріло. Пан Ґранкаде пізнав горбки і виноградники свого виборчого місточка.

„То той заяць мусів менї пошкодити“ — погадав. — Який дурний сон. Але що о тім гадати, чого бояти ся. Мій поновний вибір запевнений. Тут не кандидує нїякий социаліст а одинокого можливого кандидата монархістів, маркіза де ла Тур-Пран-Ґар, прихильника Дон Хаіма, нема чого бояти ся. Впрочім нї одна душа не знае історії о тих двайцятьох пятьох тисячах франків. Лиш сьміло!“

Перед двірцем ждав вже на посла повіз. Цїлковитий спокій на улицях місточка був для него найлїпшою ворожбою. В часї їзди не заірзав до него білий кінь на вивісці гостинницї, де звичайно збирали ся булянжисти: „Проч зі злодієм!“ анї когут на церковній вежи не запіяв ему: „Панама!“

Коли приїхав до дому поставила перед ним служниця, котру він повідомив о своїм приїздї, каву зі сметанкою і коли він став єї смачно попивати, сказала до него молода дївчина з очевидним засоромленем:

— Пане Ґранкаде, мушу вам сказати неприємну річ.

— Щож такого, дитино?

— Насамперед — що хочу віддавати ся.

— За Петра, того з напротив. Та то вже від двох лїт уложена річ. Я то вже знав. Весїлє буде на другий тиждень?

— Так — але.. перед вінчанем мусїла я піти до сповіди — і признала ся на сповіди перед сьвященником до одного гріху супротив вас...

— До гріху — супротив мене?

— Простіть менї, пане — скрикнула Тереса і розплакала ся. — Я вас обікрала, обікрала вже перед двома роками — і коли я о тім сказала сьвященникови, велїв він менї віддати вам то, що я взяла — і ось тут ваші гроші, всї до послїдного сантіма, присягаю вам, що всї!

Штука, наука і література.

— **Образи для школи і дому.** До недавна можна було казати, що властиво тільки Анґлійці а в дечім і Французи давали своїм дітям до рук добрі образи і книжки з образцями. Нині змінило ся то. Де би хто перед кількома роками був і подумав, що і ми Русини, будемо мати в рідній нашій мові діло для молодіжи так гарне і дешеве, як „Образи для школи і дому“, з котрих тепер власне другий зошит появив ся? Сьміло можна сказати, що се видавництво дорівнує а навіть в дечім перевисшає заграничні. Завдане, якого підняло ся „Товариство для репродукциї діл і штук у Відни“, пускаючи згадане величаве діло в сьвіт є обємисте і трудне. Ходить о те, щоби подати молодіжи нашій головні постати і сцени із сьв. письма, байок, казок і історії, показати єї головнійші явища природи, а надто познакомити з найважнійшими технічними здобутками і то в як найліпший спосіб; при тім всім не ходило видавництву лише о знане саме, але і о те, щоби душа і серце образовували ся. Вже перший випуск образів доказав, що видавництво не тілько уложило добру проґраму, але що оно має і сили виконати проґраму; остало тілько до бажаня, щоби завдане чим скорше зістало здійснене. І справді удало ся в наслідок підмоги міністерства просьвіти, котре вже з самого початку усильно попирало гадку видавництва, а надто через невтомиму працю видавців і працівників коло видаяя образів. Нова серия подає знов з'ображеня з усїх ділів, по яких радо буяє душа дитини і які она розуміє. Дуже мило вражає у відповідних місцях спосіб епічний оповіданя, який викликує в дитині не тілько виразні з'ображеня але і замиловане до предмету. Тексти, які находять ся на другій стороні образів, довершують цїли знаменито, бо короткими і дуже зрозумілими словами допомагають дитині зрозуміти те, що образ представляє; мова в них чиста, народна, правопись шкільна. Видавці не забули і про те, щоби уможливити кождому закупно поодинокого образу, котрий становить також для себе цїлість. Розуміє ся, що головною річию є образ. Такі поетичні з'ображеня, як Лефлера „Глогорожечка“ або Супанчіча „Управа винограду“,— такі повні житя описи взяті з сьвіта зьвіриного як Нока „Леви“ або Сімонього „Дрібний товар“ перевисшають усе, що бачилисьмо в дотеперішних виданях для дітий і для школи. Не уступають тим образам в нічім і історичні Фрідріха, Брожіка і иньших. Що репродукция образів, так одно як і більше барвних, є можливо найліпша — за таку низьку ціну майже не понятна, — ручить вже товариство, котрого видавництва взагалї уходять за взірцеві. Хто хоче дітям своїм подати малим коштом скарбницю науки і вдоволеня, нехай купить їм „Образи для школи і дому“, котрих один зошит зложений з 25 великих образів в окладції коштує 1·50 зр., поодинокі образи друком по 5 кр., а в барвах по 10 кр. Кромі того є осібне видане на делїкатнім велїновім папери в ціні по 5 зр. за зошит. II-й зошит містить в собі: ч. 26. Хрестоносцї, 27. Романьский монастир, 28. Цісар Максимілїян, 29. Копальня соли в Величцї, 30. Жите хлїборобів в XII. стол., 31. Рух на гостинци в XIV. стол., 32. Облога Відня, 33. Мешкальний дім в ром. стилю, 34. Сьвятий Северин, 35. Облога міста в XIV. стол., 36. Горіючий корч терновий, 37. Воскресене Лазаря, 38. Глогорожичка, 39. Ґермани, 40. Високі гори, 41. Леви, 42. Дунай аж по Ульм, 43. Дунай під Пассау, 44. Гуни, 45. Дрібний товар, 47. Управа вина, 48. Прага, 49. Міске жите в часї трийцятьлїтної війни, 50. Міскі образи з часів трийцятьлїтної війни. Образи ті, як і з першого зошиту набути можна по повисшій ціні через кожду книгарню.

І заплакана дівчина витягнула з кишені жменю золотих і дрібних срібних монет та положила ті гроші на столї перед своїм хлїбодавцем.

— Що? Ти мене обікрала? — кричить пан Ґранкаде дуже здивований і обурений.

— Ах, так пане; не робіть мене нещасливою і не кажіть того нікому, прошу вас, благаю!... Видите, що я не цїлком зла, коли вам всьо звертаю.

— Добре, добре — іди вже і дай менї спокій — відповідає пан нетерпеливо.

Коли лишив ся сам, попав пан Ґранкаде в задуму. Прошу, не гадайте, що він може думав, як би звернути двайцять пять тисячів франків! Перед усім він був пересьвідчений, що ті гроші заробив і то заробив честно. Нї, супротив поступку тої бідної дївчини, котрій сьвященик мусїв пригадувати правила катихизму, котрий їй вилетів з голови, пан Ґранкаде гадає о много важнійших річах; его гадки займають ся тепер питанем народної моральности. Хвильку думає. Відтак згортає гроші, що Тереса лишила їх на столї і ховає їх до кишенї, а вкінци — хто би то повірив — говорить до себе, він, той дикий вольнодумець, що голосував за всіми законами, які лиш були вимірені против сьвященьства:

„Нехай хто що хоче каже, а релїґія потрібна — для простих людий“.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Новий розклад їзди, обовязуючий в Галичині від 1 мая с. р., виказує значні зміни. Число поїздів особових поміж Краковом а Львовом збільшено о одну пару і утворено безпосереднє, поспішне получене Берлина через Краків-Львів-Станиславів-Чернівцї з Букарештом, взглядно на Констанцу (кораблем) з Константинополем. — Получене Берлина з Букарештом єсть щоденне, а з Констанцою тілько у ті дни, в котрих курсує корабель. Курс нового поїзду представляє ся слїдуючо: Відїзд з Берлина о год. 8 мін 25 рано, приїзд до Львова о год. 2 мін 16 в ночи, а відїзд до Букарешту о 2^{36} в ночи. З поворотом: приїзд з Букарешту до Львова о годинї 12^{30} в ночи, відїзд до Кракова о 12^{50} в ночи, а приїзд до Берлина о 8^{50} вечером. Поїзд сей з Берлина через Львів до Румунії лучить ся в Осьвецімі з поїздами віденьскими. Крім нового поїзду поспішного заведено на місце дотеперішного нічного поїзду поспішного — новий поїзд особовий. Сей поїзд уладжено так, що їдучі тим зі Львова, взглядно з Підволочиск і Іцкан можуть від Ряшова дальше користати з нового куриера без пересїданя, позаяк з Підволочиск і Іцкан будуть переходити безпосередні вози, котрі в Ряшеві відчепить ся від поїзду особового і додасть ся до поїзду поспішного до Берлина. У відворотнім напрямі буде така сама манїпуляция відбувати ся вже в Кракові, через що дано Публицї спромогу комбінациї поїзду куриєрского з особовим. — Поміж Львовом а Підволочисками змінено ранїшний взглядно вечірний поїзд поспішний на особовий, але надано тим поїздам таку хижість, що дотеперішні получення з Росиєю в Волочисках і Радивилові і на дальше істнують. — Вкінци замічає ся, що з браку фреквенциї зменшено число поїздів, переходячих поміж Стриєм а Перемишлем, а іменно застановлено рух поїздів ч. 1225/2022 і 2023/1226. В наслїдок сего застановленя получення не утерпіли, позаяк нічні поїзди в Перемишли так уладжено, що можна у обох напрямах свобідно переїздити без страти часу.

— Австрийско-румуньский рух особовий через Іцкани. — З днем 1 мая 1899 входить в жите додаток I. до тарифи для повизшого руху. Сю тарифу можна дістати за 10 сотиків.

— XIII. додаток до тарифи особової для західних зелїзниць льокальних. З днем 1 мая 1889 входить в жите додаток XIII. до обовязуючих від 1 січня 1897 тариф і постанов тарифових для перевозу осіб і пакунків подорожних на зелїзницях льокальних позістаючих в заряді держави (з вимкою зелїзниць льокальних в Галичині і на Буковинї), до котрих не примінює ся тарифи льокальної ц. к. австр. зелїзниць державних з 1 січня 1898.

Курс львівский.

Дня 27 цьвітня 1899.	платять зр. кр.	жадають зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	386·—	396·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	200·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	290·—	294·—
Акциї гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·20	110·90
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	—.—	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·90	96·60
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·10	98·80
Обліґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·30	98·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·75	28·—
Міста Станиславова	53·—	—·—
Курс віденьский:		
Австр. червон. хреста	20·30	20·70
Угорскі черв. хреста	11·30	11·70
Італ. черв. хреста	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа	28·—	—·—
Базиліка	6·90	7·15
Joszif	3·70	4·40
Сербскі табакові	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·64	5·74
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·80	59·10
Доляр америк.	2·40	2·50

Торг збіжевий.

Львів дня 27 цьвітня: Пшениця 8·50 до 9·— зр.; жито 6·25 до 7·—; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ячмінь пашний 5·50 до 6·—; овес 6·25 до 6·50; ріпак 10·50 до 11·—; горох 5.70 до 6·—; вика 5·— до 5·50; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·50; гречка 7.50 до 8.50; конюшина червона галицка 45·— до 55·—; шведска 40·— до 55·—; біла 30 — до 50·—; тимотка 17·— до 20·— ганиж —·— до —·—: кукуруза стара 5·20 до 5·35: нова 5·20 до 5·35; хміль —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 27 цьвітня. Є. В. Цїсар іменував командапта маринарки военної віцеадмірала Спавна адміралом. — Ґр. Ґолуховский вернув тут вчера з Будапешту.

Чернівцї 27 цьвітня. По звичайних формальностях закрито вчера буковиньский сойм.

Любляна 27 цьвітня. При вчерашних доповняючих виборах до ради громадскої вибрано кандидатів словіньскої партиї поступової.

Цетинє 27 цьвітня. Потверджує ся вість, що суджена чорногорского наслїдника престола кн. Данила, княжна Ютта Мекленбурґско-стрелицка одержала від царя 2 міліони марок посагу.

Берлин 27 цьвітня. Парлямент ухвалив в третім читаню закон о реґуляциї пруско-австрийскої границї вздовж Пшемши.

Ню Йорк 27 цьвітня. З Манїлї доносять, що войска американьскі заняли Калюмпіт і знищили найліпшу часть армії Аґінальда.

Париж 27 цьвітня. Урядові круги заперечують тому, мовби на Мадаґаскарі так заворушило ся, що кождої хвилї можна сподївати ся революциї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телєфона число 569).